

NAUKŠĒNOS 2009

Robežnieks

2009. gada 1. jūlijā | Nr. 4

3x3 mikrofons Naukšēnu disko ritmos

Var teikt, ka vakar Naukšēnu novada pašdarbnieku vakars turpinājās arī vēlajā vakara daļā – Brīvajā mikrofonā. Tik daudz vietējo talantu 3x3 tradicionālajā vakarā nebija bijis vēl nekur. Vienpadsmit dueti un individuāli izpildītāji no Naukšēniem kāpa uz skatuves, lai dziedātu paši vai rādītu karaoki, un līdz ar pirmajām skaņu taktīm deju placī izgāja viņus atbalstošie deju pāri. Naukšēnu disko bija ticis pāri 3x3 tradicionālajām robežām.

Taču netrūka arī pašiem savu 3x3 talantu. Vakaru sāka liriskais Alberts Rokpelnis ar 20. gadsimta tautasdziesmu „Nepērc, meiten, tukšo lozi”. Alberts vakarā gaitā uz skatuves bija ne reizi vien, gan muzikāli pavadot dziedātājus, gan pats dziedot duetā ar Lienī un sirdssiltā trio kopā mūsu Anci un Egiju Krūmiņu aicinot dzīvot tā, lai nav žēl. Lielās dzeltenās puķes, kas dekorēja izpildītājus, mudināja mīlēt tā, lai mīlas liesmas sirdī neizkvēl.

Skaļus un ļoti sirsnīgus aplausus saņēma jaunie talanti Pauls Valdovskis par trompetes priekšnesumu, Edvards Broders par ģitārspēli un Kristīne Lapuha ar savu spēcīgi skanīgo balsi. Tradicionāla vērtība brīvajā mikrofonā ir Jāņa Sausnīša repertuārs, un to dzirdējam arī šoreiz.

Smieklī un vētraini aplausi bija mazajām dziedātājām Agnesei Samantai Deptuā, kas „skaitīja cāļus rudenī”, Beātei, kas „nāca no savas bērniības”, un Paulai Baranovai, kas dziedāja, ka „draudzība ir laba lieta”. Sešgadīgā Alma Emīlija Liepa

uz skatuves kāpa ar savu pavadošo grupu, ko bija saorganizējusi saviem spēkiem. Alma pateikusi, ka grib dziedāt, un sākusī meklēt sabiedrotus. Sākumā bijusi doma, ka dziedās Katrīna, Alma un Silva. Taču lieta izvēršusies nopietnāka, un iznācis „Alma un Co”, un pat Sausnīšu Jānim ar savu atvasi nācās spēlēt muzikālo fonu meiteņu dziesmai. Dziesma bija par kukainīšiem un laikam arī ne vairs tik mazie puīšēļi, kas dziesmas laikā rāpoja pa skatuves priekšu kā mazi kukainīši, bija Almas saorganizēti.

Neiztrūkstoši, protams, Brīvajā mikrofonā ir folkloras ritmi. Tos šoreiz atnesa trīs „spīšanas” no Zviedrijas, kas, katra par sevi atbraukušas uz Naukšēnu 3x3, te viena otru ieraudzījušas, sapratušas, ka kaut kas jādara lietas labā. Brīvais mikrofons ir īstā vieta, tādēļ sūtījušas īsiņu savai vadītājai Mārai uz Zviedriju, lai gādā šurp vārdus. „Zviedrijas latviešu folks” dziedāja latgaliešu tautas dziesmu par līgavas lūkošanu ar latviski-zviedriski akcentu. Skanēja ļoti labi.

Bet Vivita Skurule un Sandra Stare latgaliski bez akcenta apdziedāja visus, bet jo īpašus pantus veltīja katram no Rokpelņu saimes. Baltie lakati latgaliešu galvās bija dikti koši.

Kas gan būtu Brīvais mikrofons bez Krūmiņsaimes dažādos variantos! Nekas! Un kaut gan šoreiz Krūmiņi seniori uz skatuves neparādījās, jaunā paaudze dziedāja tradicionāli oriģināli. „Edžus un Co” bija iedvesmojies no svētdien

Dienas norise

Ceturtdien, 2. jūlijā

7.30 Sarunas ar savu ķermeni

9.00 Brokastis

9.30 3x3TV ziņas

10.00 Rīta ievirzes

13.00 Pusdienas

13.45 Ekskursija, izbraukšana no skolas priekšas

18.45 Svētbrīdis Rūjienas baznīcā

20.00 Vakariņas

Pēc vakariņām vakara dziesma, vakara pasaciņa pie skolas

Pēc vakara dziesmas: Pirts vakars

21.30 Vakara viesis: Gaidības un radības ar prieku- saruna ar ārsti un vecmāti Dinu Cepli

Spoku stāsti kopā ar Gunti Pakalnu muižas zālē

23.00 Nakts basketbols sporta zālē, zolītes turnīra pusfināls, nīkšana

pirmoreiz dzirdētajām kafijpupiņām, Ingus ar savu sieviņu Egiju parādīja, ko viņi dara, kad retu reizi 3x3 nometnē tomēr satiekas, un visiem mācīja dziedāt „Čukai, ņukai, čukai, ņukai, odiridirallā”, kas dziedams kā piedziedājums tautasdziesmai „Upe nesa ūdenītiņu”. Bet divas trešdaļas no dramatiski diletantiskā ansambļa „Zikurāts”, kura sastāvā, protams, ir Kārlis, izpildīja dziesmu par jūru un alkām pēc brīvības. Taisnība bija viņu pieteikumam, ka kvalitāti neietekmē ne mēģinājumu daudzums, ne talants – viņu sniegums tika atalgots ar ovācijām.

Visbeidzot nevar nepieminēt Vivitas vadītās „Naukšēnu sadziedāšanās” pirmo iznācienu uz skatuves. Kaut arī sadziedājušies vien divas pēcpusdienas, viņi bija gan vīru balsis sadabūjuši, gan balsis saskaņojuši tā, ka nav šaubu, ka noslēguma koncertā viņu priekšnesums būs vienkārši lielisks.

Šis Brīvais mikrofons, iespējams, ieies 3x3 vēsturē kā visgarākais mikrofons. Ja kādā citā nometnē mēģinās pārspēt gandrīz trīs stundu rekordu, tad riskēs palikt bez pēdējo numuru klausītājiem. Šoreiz bija tā, ka gājēji aizgāja, bet izturīgākie talantu atbalstītāji, zolmaņi un nīcēji bija līdz galam un lustīgi vienojās ar naukšēniešiem noslēguma „Puķu nakti”.

Rasma

Dienas jautājums

KĀDAS ROBEŽAS DZĪVĒ ESI PĀRKĀPIS?

Agrita Krieviņa:

Šodien no blakus galdiņa paņēmu nektarīnu, tātad pārkāpu galda robežu. Ja nopietni, tad dzīvē esmu pārkāpusi bailu robežu - agrāk baidījies runāties ar cilvēkiem, tagad šīs bailes ir pārvarētas.

Ligita Roze:

Robežas cilvēks sāk pārkāpt jau kopš dzimšanas. Sākt staigāt, mācīties runāt - arī tā jau ir robežu pārkāpšana. Dzīvē taču mēs robežas pārkāpjam ik uz soļa. Kaut vai pieteikšanās dalībai 3x3 nometnē - arī tā ir robežas pārkāpšana, došanās nezināmajā, pētišana - kā tad tajā nometnē būs. Prieks par tiem, kas nometnē ir pirmo reizi - ka viņi ir iedrošinājušies pārkāpt šo robežu. Piemēram, vietējie puisi no sākuma tā nedroši, bet tomēr mēģināja iesaistīties visās norisēs, un tā tā lieta aizgāja - tagad viņi piedalās jau arvien drošāk un drošāk - robeža ir pārkāpta, viņi ir iekšā 3x3. Ar katru reizi jaunu robežu pārkāpt ir vieglāk. Robežas nepazūd, bet vieglāk tikt pāri ir.

Viktors Jurčenko:

Nekāds lielais robežpārkāpējs neesmu. Ja nopietni, tad esmu pārkāpis pāri savām iekšējām, garīgajām robežām, pavilcis savu pasaules uzskatu robežu plašāku.

Una Veinberga:

Esmu pārkāpusi bailu robežu, izlecot ar gumiju. Pārkāpju arī valstu robežas. Legāli, protams. Un vēl nākas kāpt pāri uzdrošināšanās, nedrosmes robežai - esmu iekāpusi drosmes robežā, uzdrīkstos darīt jaunas un interesantas lietas.

Juris Trošenko:

Iepriekšējās dienās pirms nometnes pārkāpu daudz robežu - braucu no Kipras uz Helsinkiem, tad uz Tallinu, un visbeidzot uz vairākām Latvijas vietām. Tā kā ikdienā dzīvoju Somijā, tad robežas nākas šķērsot bieži.

Ja runājam filozofiskā nozīmē, manuprāt, visi 3x3 nometnes dalībnieki mazliet ašķiras no pārējiem cilvēkiem. Arī tie, kas te ir pirmo gadu, ātri vien spēj pārkāpt pāri savām iekšējām robežām un tiek uzņemti 3x3nieku saimē.

Ģimene

Sibīrija – aicinājums no Dieva

Šogad no Krievijas 3x3 nometnē piedalās tikai viena ģimene - Santa Cīrule ar trīsgadīgo meitiņu levu Soboļevu. Santai ir īpašs stāsts par to, kā viņa - Smiltene meitene - uz vienu gadu aizbrauca uz Sibīriju mācīt Krievijas latviešiem latviešu valodu, iemīlējās, apprecējās, paņēma līdzīgu savu smagi slimo mammu un dzīvo Krasnojarskā jau sesto gadu.

"Tas man bija aicinājums no Dieva doties uz Sibīriju. Manas draudzenes jau bija bijušas Lejasbulānā un es nevarēju ne ēst, ne gulēt, jo visu laiku domāju, ka arī man noteikti vajag doties uz turieni. Un mans sapnis piepildījās - man bija sava mājiņa, pašai jākurina krāsns, jānes ūdens. Pulcināju ap sevi cilvēkus, mācīju latviešu valodu, noturēju svētbrīžus. Lejasbulānā, ja latviešu ģimene runāja latviski, tad latviski runāja visu paaudžu pārstāvji. Latviešu valoda tur ir ļoti interesanta, piemēram, ķirbis ir putrinieks, ziņas - jaunības no krievu valodas novosti," stāsta Santa. Un tad ciemā ieradās Sibīrijas prāvests, kas tagad ir Santas vīrs. Viņi runājuši, cik neparasta bijusi viņu satikšanās. Vīrs februārī Dievam lūdzis savu levu un arī Santai tajā pašā laikā bijušas ilgas un sajūtas, ka togad notiks kas ļoti īpašs. Maijā viņa atgriezies Latvijā, bet rudenī apprecējusies un pārcēlusies uz dzīvi Krasnojarskā, līdzīgu paņēmot ar plaušu vēzi smagi slimo mammu. "Mana mamma Krasnojarskā piedzīvoja brīnumu - viņa tapa dziedināta un tagad ir mana labākā palīdzība leviņas audzināšanā. Mēs ļoti lūdzāties par viņu, un brīnums notika," stāsta Santa.

3x3 – Krievijas latviešu spēka avots

Piecus vakarus nedēļā Krasnojarskas latviešu biedrības dalībnieki nāk uz dažādām nodarbībām - valodas mācību, rokdarbim, dziedāšanu, dančiem, latviešu filmu vakariem, teātra spēlēšanu, avīžu un grāmatu lasīšanu. "Katru vasaru, kad no Latvijas 3x3 atgriezās Krasnojarskas latvieši, viņiem acīs bija tāds prieks un degsme, kā arī man gribējās piedzīvot ko tādu. Viņi atveda dziesmu vārdus, ēdienu receptes, dančus, kas man ir ļoti palīdzējis darbā," stāsta Santa. Krasnojarskas latviešu biedrībā ir aptuveni 60 biedri - vecumā no 3 līdz 70 gadiem, 30 no viņiem aktīvi iesaistās biedrības dzīvē. Krasnojarskas latviešiem raksturīgs, ka latviski runā tikai vecākās paaudzes cilvēki, jaunākās paaudzes cilvēki un jaunieši saprot valodu, bet kautrējas runāt. Vecākās paaudzes cilvēki skubinot savus jauniešus mācīties un atgriezties uz dzīvi Latvijā, jo vecākās paaudzes cilvēkiem vieniem pašiem braukt uz Latviju un sākt dzīvi šeit ir tikpat kā neiespējami. Daudziem no viņiem ir rūgtums par to, ka

Santai un levai šī ir pirmā 3x3 nometne, kurā viņas abas jūtas ļoti labi. Lai arī Sibīrijā ir ļoti skaisti, esot Latvijā liepziņu laikā Santa vienmēr elpojot un izsmaržojot Latvijas vasaras brīnišķīgāko laiku

Latvijā neviens viņus negaida. Piemēram, Lietuvai un Polijai ir speciālas programmas, kas veicina tautiešu atgriešanos dzimtenē, atvieglojumi ceļošanai. "Arī mums sāp un ir neizpratne par Latvijā notiekošo. Ka mēs, latvieši, tagad ļaujām sevi un savas tautas simbolus citiem noniecināt. Varbūt šeit, uz vietas dzīvojot, to tā neizjūt, bet, dzīvojot svešumā un atbraucot ik pa laikam, sajūtas nav labas," atzīst Santa.

"Katru gadu Krasnojarskā notiek tautību svētki, kur latvieši piedalās ar dziesmām, dančiem, ēdieniem. Vislielākais gardums ir sklandraušī, ko nespējam vien sacept. Skolā, kur biedrība nomā telpas, ar latviešu dančiem mums ir izdevies aizraut arī citu tautību jauniešus," stāsta Santa.

Par nometni Santa atzīst, ka viņa pat nevarējusi iedomāties, ka šeit ir tik labi. "Esmu aizrāvusies ar visu notiekošo - vāru ziepes, pinu cepures. Vēl ļoti gribētos iet uz pļavas mācību, apavu darināšanu. Priecājos, ka arī meitina ir sadraudzējusies ar citiem bērniem un tētiem, kad viņš zvanīja, atbildēja pavisam lietišķi: "Man te ļoti patīk. Attā!", priecājas Santa. Viņa ar meitiņu kopš dzimšanas runā tikai latviski, bet leva viņai atbild krieviski, bet tos vārdus, kurus viņa nezina krievu valodā, saka latviski. Mamma ļoti gaida brīdi, kad leva sāks runāt arī latviski. Santa cer, ka nākamgad uz nometni viņi atbrauks visa ģimene kopā, jo vīram Latvijā esot ļoti mīļa.

Ievirze, kur var tikt līdz Rakstnieka krēslam

Radoši domājot un izmantojot pareizu tehniku, ikviens var kļūt par rakstnieku. Par to pārliecinājās ievirzes „Lasīt, domāt, diskutēt” dalībnieki jau pirmajā dienā. Silvijas un Daces vadīti, vispirms visi rakstīja tēmas, par ko katrs varētu uzrakstīt, tad, pārrunājot ar otru, atsijāja katrs vienu tēmu, tad to apaudzēja ar Domu zirnekli, tad vispirms uz papīra, tad vārdos atšifrēja zirnekļa tīklojuma mezglus, tad rakstīja, izmeklēja labāko teikumu un lasīja balsi. Sarežģīti? Protams. Bet kas teicis, ka Rakstnieka krēslā tikt ir viegli? Taču, ja domā un raksta, tad var. Ievirzes dalībnieki tajā tika. Vismaz šie trīs, kuru uzrakstītos īststāstus publicējam.

Meža mūžs

Pirms kara (II) bija Dambmežs. Egles, priedes, zem kurām salasīt litru melleņu un brūkleņu nebija grūti. Zilenes nedaudz, un vairāk nebūtu labi, jo tās satur kaut kādu nejauku skābi. Šur tur klajumiņos avenāji, tik jāuzmanās no čūskām. Kokus Dambmežā necirta. Ziemā vectēvs ar pušiem brauca uz patālo valsts mežu pēc balķiem malkai. Tad vāveres no rīta varēja sagaidīt kumosu cepta speķa uz rupjmaizes, kas palicis neapēsts un pa dienu sasalis.

Pāri nelielam laukam netālu no Dambmeža auga birtzaliņa – bērzi, elkšņi, pa mazai eglītei. Ēnā vēl zaķukāposti, saulītē zemenītes, kuras ielasīt elkšņu mizas turziņā. Nabaga kociņam noplēsa mizu, bet tolaik par to neuztraucās.

Tad nāca kara darbība visam cauri un pāri, vai lauks, vai mežs. Koki, ko nenocirta būvējot bunkurus un tanku aizsprostus, tika „noplauti” vai savainoti ar šķembām. Sūnas izraknātas – tur bedres, kur slēpties zaldātiem.

Birzīte iznīcināta pilnīgi. Dambmežā daļa lielo koku izcirsti. Šolaikos nocirsti un pārdoti palikušie vecie koki, kaut droši vien dažs labs stumbrs bijis pilns šķembu. Tagad saaugusi bieza eglīšu paaudze, bet ogu mētru maz un pašu ogu vēl mazāk. Palicis vien milzīgs skudru pūznis.

Rūta

Vai Rūja ir sarāvusies?

Kad es pēdējo reizi peldējos Rūjā, tā bija ļoti plata, dziļa un bīstama upe. Plata un dziļa tā bija man. Bīstama tā bija manai mammai. Es drīkstēju Rūjā peldēties tikai tad, ja man nāca līdz kāds pieaugušais. Tas tad notika visai reti, kaut gan Rūja bija tikai pāris kilometru attālumā no mūsu mājas.

Kādēļ man ienāca prātā Rūja? Tādēļ, ka pēdējo reizi es Rūjā peldējos 1944. gadā, un man toreiz bija desmit gadi. Vakar, tas ir 2009. gada 28. jūnijā, ieraugot Rūju, es secināju, ka Rūja ir ļoti, ļoti sarāvusies. Varbūt izžuvusi un kļuvusi seklāka? Varbūt tagad mamma man atļautu peldēties Rūjā vienam pašam?

Un tad man ienāca prātā, ka Rūja nav vienīgais priekšmets, kas sarāvies, kļuvis šaurāks, īsāks, zemāks. Citus tāds priekšmetus, kas laika gaitā sarāvusies, kļuvuši mazāki, man iznācis sastapt, piemēram, atgriežoties Endzeles pamatskolā un Flensburgas un Hanoveras bēgļu nometnēs Vācijā, kur mēs dzīvojam pēc aizbraukšanas no Latvijas.

Nu jā. Priekšmeti ar laiku, protams, saraujas. Tā noteikti vajag būt, jo mēs taču vienmēr skaidri zinām, ko mēs redzam un saskatām, un domājam. Vai ne?

Jānis Peniķis

Par grieztām puķēm un bērnu dzīvi

Kāda Latvijā ieprecējusies musulmaniete par vecāku un bērnu attiecībām Latvijā ir teikusi: „Kāpēc jūs, vecāki, tik ļoti bojājat savu bērnu dzīvi, tas ir tikpat drausmīgi kā grieztas puķes”.

Lai saprastu šī teikuma jēgu, nedaudz jāielūkojas musulmaņu uztverē par dažām lietām, pirmkārt, par puķēm. Šai musulmanietei grieztas puķes asociējas tikai un vienīgi ar kapiem un puķu ūdeni, kurš sastāvējies ož ne pārāk patīkami. Pie mums Latvijā visur kā kapos smird pēc sastāvējuša puķu ūdens.

Tomēr galvenā doma musulmanietes teikumā ir par vecākiem, kuri bojā savu bērnu dzīvi. Pie musulmaņiem viss ir vienkārši – vecāki izvēlas, ar ko precēties, bet, kad viņu atvase ir apprecējusies, ar to arī vecāku varā pār bērnu pārtrūkst. Kā tas ir pie mums? Vecāki turpina audzināt, mācīt, piebakstīt un ieteikt. Šajā brīdī vecāki varētu jautāt – kas gan tur slikts, es gribu tikai labu. Bet kas par daudz, tas par skādi.

Nav jābrīnās, ka liela daļa visu mūžu tā arī nodzīvo, neatrodot savu dzīves biedru un daudzi dzīvo kopā ar saviem vecākiem visu mūžu. Un kas vēl skumīgāk – ir ģimenes, kurās savā starpā nesarunājas, neapciemo viens otru gadiem.

Lielā vēlme pamācīt liedz iespēju bērniem pašiem cīnīties un veidot savu dzīvi. Piemēram, meita ir aizbraukusi ciemos pie saviem vecākiem kopā ar savu draugu, vīru vai mīļāko. Un, teiksim, gludina drauga kreklu. Pienāk māte un saka: tu ne tā izgludināji. Vai arī draugs, padzerot kafiju, izmazgā krūzīti un noliek to žūšanai, bet pēc mātes domām to bija jānoslauka un jānoliek skapītī. Māte kaut kā ne tā paskatās, meita apvainojas, jo viņas draugs taču gribēja tikai labu, un tā kā šajā dzīves posmā šis draugs jau ir viņas ģimene vai topošā ģimene, meita metas viņu aizstāvēt, izceļas strīds, kura laikā varētu tikt pateiktas domas, ko vispār nedomā, un vecāku un bērnu attiecības tiek iedragātas. Protams, es pārspīlēju, tomēr krūzītes vai krekla vietā varētu būt jebkas un šādas situācijas var rasties jebkādos apstākļos.

Nav jau nepieciešamas obligāti draugs, kurš ir līdzās. Māte vai tēvs var aizrādīt arī paša bērnam tā, ka nav vairs vēlmes ne ko darīt, ne ko redzēt. Aizdomājaties, vecāki. Aizrādot, pamācot, kā labāk jāiestāda puķīte, jūs panāksiet tikai to, ka dārzā augs vienīgi pienenes. Ir jau labi pamācīt un pieskatīt, par to nav runa, bet nevajag pārkāpt robežas.

Liene Mauriņa

Mēs bildēs

Sarunas ar savu ķermeni ievirzes vadītāja un dalībnieki šodien iesāka veidot ziedu mandalu – veltījumu Latvijai. “Mums ir svarīgi atgriezt Latvijā mīlestību, patiesību, nodomu tīrību, tāpēc ar labiem nodomiem, tīru sirdi mēs kopīgi tuvākajās dienās no viena maza punktiņa simboliski radīsim jaunu un plašu visumu. Pagaidām es neatklāšu, kur to varēs apskatīt, bet tā noteikti strādās,” sola Baiba Kranāte

Zolīte iet vaļā. Vakar vakarā Krūmiņi no nīkšanas “izravēja” visus dižākos nīcējus. Pat Vivīta nometa akordeonu malā un aizsteidzās uz zolīti. Pat naudu nebija žēl no maka ņemt laukā, jo viņai kā labākai spēlmanei jāpiemaksā. Kad zolīte sīta augstu vilni, Vivīta saķēra galvu rokās un teica, ka neko nesaprotot. Tie, kas nemāk spēlēt zolīti, rosināja Krūmiņu Edžum nākamgad ieviest zolītes ievirzi, lai var nīkšanai paplašināt robežas

Mēs bildēs

Skaļus aplausus Brīvajā mikrofonā izpelnījās Egijas, Ances un Alberta iedvesmojošais aicinājums "dzīvot tā, lai nav žēl"

Nīkšana kafejnīcā ar katru vakaru kļūst gan kvantitatīvāka, gan kvalitatīvāka, pat neskatoties, ka bija nodoms sadalīties vienā un otrā galā, kā jau tas pie vairāk nekā diviem latviešiem raksturīgs

Rotu kalšana ir pa spēkam arī meitenēm! Latviešu zeltenes gredzenus negaida no tautu dēliem, bet kaļ pašas

Ievirzes

„Bumbuļi” – auskari, „desiņas” – krelles

Pirmajā dienā ievirzes „Rokdarbi dažādās tehnikās” dalībnieki plūncājas ziepju masā, kuru gatavo no sarīvētām saimniecības ziepēm un karsta ūdens. Ievirzes vadītāja Rasa visiem izdala vilnas pikucīšus, kas izskatās pēc krāsainas, nelipīgas cukurvates. Tad var sākties „dresūras” vai „pakļaušanas” darbs – jeb maza vilnas mākonīša ierobežošana konkrētā, atpazīstamā formā, lai pēc tam izveidotu kādu modīgu rotaslietīņu – „bumbuļi” – auskari, „desiņas” – krelles, „pankūkas” – brošas.

Darbs nav viegls, jo vilnas gabaliņu veļ rokās vai uz galda šurpu turpu, turpu šurpu un ik pa brīdīm iemērcējot ziepjūdenī, un ilgi. Frāze „Vai

jau ir gatavs?” izskan vai no katra stūra, spēj tik atsaukties. Kad velšana tuvojas noslēgumam, jāiet skalot. Ceļš jau ir iezīmēts ar ziepēm un ūdeni – Ziepju ceļš. Slīdīgs gan, bet apmaldīties nevar.

Pēc nogurdinošās darbošanās, jo velšana kādā brīdī var kļūt vienmuļa un tīri mehāniska, nāk izklaide – burbuļu pūšana. Tā kā ziepju masa liekas kārdinoši staipīga, neviens vien mazais dalībnieks ir iekūlies ziepēs līdz elkoņiem. Ievirzes vadītājas paraugdemonstrējums tiek pavadīts ar skaļu: „OOOOOOOO!” (gandrīz bumbuļi)

K+S

Veido skaistāku 3x3 vietu globālajā tīmeklī

Pagājušajā gadā Zaļeniekos ar 3x3 Tīmekli sanāca joki: domādamas, ka šajā ievirzē būs tamborēšana vai mezglošana, pieteicās pāris kundzes cienījamā vecumā. Bijušas dikti vīlušās, kad sapratušas, ka šis tīmeklis ir kas cits. Tādi joki šogad nav notikuši un pie Gundara Kalniņa uz ievirzi „3x3 Tīmeklis” ieradušies seši darboties griboši jaunieši.

Sis tīmeklis ir globālais interneta tīkls, kurā vietīņa atrasta arī 3x3 mājas lapai www.3x3.lv. Starpnometņu laikā mājas lapa ir Gundara Kalniņa pārziņā, viņš tajā ievieto 3x3 jaunumus, taču nometņu laikā ievirzē atnākušie dalībnieki papildina mājas lapu daudz vairāk: gan par šīgada nometnēm, gan nometņu arhīva sadaļu.

Aleksis Sarma ir patstāvīgs Tīmekļa ievirzes dalībnieks, arī šoreiz viņš ir šeit un strādā ar arhīvu. Viņš no diskkiem, kuros ir ļoti daudz pēdējo gadu nometņu fotogrāfiju, atlasa labākās, apstrādā un ievieto pie attiecīgās nometnes. Jānis Grasis ir naukšēniecis, kas veido reportāžu par šo – Naukšēnu nometni. Klāvs Ozols atlasa un apstrādā fotogrāfijas. Darba pietiek arī citiem ievirzes dalībniekiem.

Tiek gatavoti videosīžeti, kuros intervēti nometnes dalībnieki.

Gundars savas ievirzes dalībniekiem atgādina, ka jāstrādā ļoti precīzi un rūpīgi. Jo viss padarītais tūlīt „iet augšā” un paliek plašajā pasaules tīmeklī, kur to var redzēt visi, kas vēlas, un visur, kur vēlas.

Statistika rāda, ka 3x3 mājas lapu apmeklē vidēji 20-30 unikāli apmeklētāji dienā. Pirms nometnēm apmeklētāju skaits strauji pieaug. Pagājušajā sestdienā, pirms Naukšēnu nometnes atklāšanas, bijuši pāri par 100 apmeklējumu. Vairāk lasītāju/skatītāju ir Valmieras un Liepājas rajonā (loģiski – tur, kur nometnes), bet netrūkst apmeklētāju no citurienes Latvijā, daudz arī no Amerikas, īpaši Ņujorkas štata. Mājas lapa skatīta pat Spānijā un Irākā.

Arī nometņu avīzes nu kļuvušas daudz pieejamākas. „Robežnieka” pirmais numurs mājas lapā bija izlasāms vēl pirms nometnes atklāšanas. Arī pārējie numuri tur būs pieejami (ar krāsainām fotogrāfijām!). Tādēļ nevajag satraukties, ja kāds nesauņem kādu numuru drukātā veidā. Izlasīt var pie vakariņu galda kaimiņa ekspemplāru, bet mājās varēs lasīt internetā, cik un kad tik.

Rasma

Naukšēnu stellēm nav robežu

Kultūras nama divos stāvos klab stellas, zib šķēres, ložnā saiviņas, šķetinās kamoli. No istabas uz istabu čakli tekalē aušanas meistare Vija Rulle ar savām audējām Sarmīti Korņejevu un Anitu Eglīti – visas Naukšēnu kultūras nama darbinieces. Čaklās sievas prot aust segas, aizkarus, dvieļus, paklājus, bet Vija darina pat tautas tērpus.

Tik smalkas lietas nedēļas laikā neiemācīties, tāpēc mums – aušanas ievirzes dalībniecēm – stellēs taps paklājīņi, dekorī un somiņas. Darbs nav viegls – ik pa laikam kāds pavediens var pārtrūkt, kamoliņš aizripot, dziļaru krāsa pavadienā pietrūkt – tad talkā steidzas Naukšēnu

audējas. Gandrīz visas mēs stellēs sēžam pirmo reizi, bet tā kā gribētāju ir vairāk nekā stellju, tad visa diena tiek sadalīta pa stundām. Tā rīta ievirze ievirzās līdz pat vakariņu robežām, tāpēc mīļi pateicamies par pretimnākšanu, atsaucību, pacietību un mīlumu mūsu aušanas skolotājām. Prieks un gandarījums par stellēs piesietām stundām ir divtik liels, kad redzi sava darba rezultātu – it kā no necilām lupatiņu strēmelēm dažādās nokrāsās izritinās noaustās lietas – sākumā stingri turētās stellju robežās – tās dosies uz mūsu mājām – visām Latvijās maliņām un arī pār robežām, atgādinādamas mums Naukšēnu jauko, saulaino 3x3 nedēļu.

Daina

3x3 nometņu zīmju izstāde

Kultūras nama telpā pirms lielās zāles apskatāmas 3x3 nometņu zīmes no visas pasaules.

Kā redzams, Latvijā katrai no 38 nometnēm bijusi atšķirīga nometnes zīme, bet ārpus Latvijas nometnēm tās nav mainījušās katru gadu.

Garezerā 27 gadus, kopš tur notiek 3x3, nometnes simbolika mainījies piecas reizes. Katskiļiem ir bijušas 12 dažādas nometnes zīmes, bet visām sešām 3x3, kas notikušas ASV Rietumu krastā, bijusi vienāda nometnes zīme.

Austrālijā atšķirīga zīme bijusi tikai pirmajai nometnei, bet visus turpmākos 24 gadus simbolika bijusi viena un tā pati. Tāpat Zviedrijā bijušas divas zīmes – pirmajai nometnei viena, bet četrām pārējām cita.

Francijas Abrenē, kur notikušas četras nometnes, bijusi vienāda zīme. Kanādas divās nometnēs zīme bijusi vienāda, atšķirušies tikai krāsa.

Diemžēl nav informācijas par 3x3 nometņu zīmēm Anglijas Almēlijā un Straumēnos. Izdevies redzēt tikai vienas

Almēlijas nometnes zīmi, un nav skaidrs, vai tā lietota arī citās nometnēs.

Šīs 3x3 nometņu zīmes un informāciju par to autoriem izdevies savākt, apkopojot materiālus topošajai grāmatai par 3x3 vēsturi. Ja kādam ir zināma informācija par iztrūkstošajām zīmēm vai nezināmajiem autoriem (norādes par autoriem ir zem katras zīmes), dariet to zināmu Rasmai Zvejniecei (sastopama redakcijā, telefons 26683272).

Tāpat grāmatas sadaļai par ārpus Latvijas nometnēm trūkst fotogrāfiju no Garezera 1999. gada nometnes, ASV Rietumu krasta 1982., 1986., 1987. gada nometnēm, Austrālijas 2000. un 2005. gada nometnēm, Zviedrijas 1987., 1988, 1991. gada nometnēm, kā arī informācijas un fotogrāfiju par daudzām Anglijas nometnēm.

Varbūt starp Naukšēnu 3x3 dalībniekiem ir šo nometņu dalībnieki vai arī zināmi citi, kam varētu būt vajadzīgā informācija un fotogrāfijas? Būšu priecīga sadarboties.

Rasma

Mēs bildēs

Daina ar lielu sparū cenšas noaust garāko lupatu deķīti, lai uzstādītu jaunu 3x3 rekordu

PIN – ŠUI un galvā cepure

Šīs ievirzes aizsākumi ir meklējami Jaungulbenes 3x3 nometnē, kad pirmo reizi to vadīja Sandra Stare. Ceru, ka esat sapratuši, par ko ir stāsts. Par ievirzi, kas ievirzās visās ievirzēs – „Cepuru darināšana no doņiem un kļavu lapām”, ir tuva zaļi domājošajiem, pacietīgajiem un ar humora izjūtu apveltītajiem, un prasa virsstundu darbu. Gadu gaitā ievirze ir piedzīvojusi jaunu vadītāju pienesumu jeb tā saucamās „PIN – ŠUI” prasmes nodošanu tālāk. Sandra S. iemācīja Sandrai V., Sandra V. ierādīja Ivetai, kas saka: „Šī prasme nav manis radīta, bet man iedota, lai varu dāvēt tālāk kā medijs, starpnieks. Ziņas par to, ko ar cepuru meistarošanas māku tālāk pēc nometnes darījuši ievirzes dalībnieki (domājams, vairāki desmiti) līdz šim vēl nav apkopotas.

Izejmateriāls cepurei ir doņi – zaļi, gari, tādiem jaukiem pušķiem galos, un aug mitrās vietās. Tas pamatā ir arī viss. Var ķerties pie pīnes pīšanas. Jau folklorizējies skaitāmpantiņš - diviem pa apakšu, vienam pa augšu, malējo apmīļo un sakrusto uz vidu - labi noder, lai iegūtu, kas un kā darāms. Grūtības parasti sagādā jauna doņa pievienošana vecajam, kas reizēm ir kļuvis galīgi mīksts un ļengans. No ievirznieku izteicieniem daži ir ļoti trāpīgi: „ja doni pārāk daudz apmīļo, tad Viagra klāt”.

Ik pa brīdīm jau aizmirstas, kurš kuram ir bijis apakšā, kurš kuru ir apmīļojis, un tad Iveta ar savu mazo Keitu palīdz saprast, kā tikt uz priekšu, lai pīne iegūtu vajadzīgo garumu. Ievirzes dalībnieku iedrošināšanai pirmajās dienās parasti nenosauc, cik tad metrus vajag, bet, kad pīšanas prasme ir gana raita un pīne neizskatās pēc atiruša zvejas tīkla, tad arī cipari vairs nav tik biedējoši. Cepurei ar gana platu malu pietiekami ir apmēram 10-12 metri un kādas 24 stundas tīrā darba. Kāda no dalībniecēm, pārsteigta, ka tik daudz jāstrādā, secina: „Labāk melnus triko uzvilkt un teātrī pastāvēt.” Jautrība sākas ar šūšanu, kad dibens (cepures) te ir pārāk liels vai pārāk mazs. Pirmā cepure sanāk tāda kā sanāk, otrā – tuvu tai, ko vēlies, trešajā – vēlmais saskan ar sasniegto (parasti). Galu galā viss vienmēr beidzas labi, un nometnes noslēgumā katram ir sava cepure galvā. Ja ne cepure, tad vismaz kāds čiekuriņš un brīnišķīgs laiks, kas pavadīts kopā, jo „PIN – ŠUI” prasme nodarbina rokas. Automatizētas darbības rezultātā acis var pievērsties kam citam.

Cetru dienu laikā pamatgudrības tiek nodotas, tāpēc piektajā dienā ievirzes vadītāja ierādīs, kā, liekot vienu kļavu lapiņu pie otras, var tikt pie vēl jaunas smaržīgas cepures. Te nu gan jāsaaka: bez neviena sveša materiāla.

Sandra

Viktors prāto, kur būtu meklējami „Mūsu spēka avoti”

Top smilgu vainadziņi

Paziņojumi

Sākusies pieteikšanās nometnes 3x3 TV diskam. Diska cena Ls 10. Pieteikšanās pierakstoties pie ziņojumu dēļa.

...

Arī nometnes fotogrāfiju disku var pasūtīt pierakstoties pie ziņojumu dēļa.

Cena Ls 3.

...

Nometnē ierakstītais mūzikas disks būs nopērkams, sākot no sestdienas pēcpusdienas. Cena Ls 3.

Nakts dzīve

Brīvais mikrofons bija tik brīvs, ka ievilkās līdz pusnaktij un beidzās ar dejām. Dejoja gan vietējie naukšēnieši, gan nometnes dalībnieki. Nometnes vadītāja tika izgriezta dancī un visi pārējie griezās līdzī. Pēc tādas kārtīgas kopā palustēšanās nīkšanas telpā ap galdiem bija sasēdis neredzēti liels nīcēju skaits un kultūras nama vestibilā norisinājās zolītes turnīrs visnotaļ nokaitētā atmosfērā - Medņu Jānis ar savu burvju zizli tā vien aspēlēja savus pretiniekus un, kā baumo, tad ikviens, kas tam zizlim pieskāries, uzreiz sācis uzvarēt.

Daži sāka stāstīt par sarunām ar savu ķermeni un Kleopatrai, piemēram, ir apņemšanās līdz nedēļas beigām izveidot dialogu ar savu ķermeni. Viņa gan nestāstīja, ko tas viņas ķermenis viņai labu ir līdz šim pastāstījis.

Ance

Paldies!

Rūdolfu šorīt bija piemeklējusi ķeza - abām korpēm šņores valāj! Bet izpalīdzīgā dežurante Inese un tētis Valdis kurpes sašņorēja viens un divi

Joki

Rītā uz muižas kāpnēm satiekas Rupertu un Peniķu pāris un Agrita Krieviņa (citkārt saukta par Purciemu). Rupertu un Peniķi jau dodas uz brokastīm, bet Agrita iet ārā no zāles, uz kuras durvīm rakstīts „Sarunas ar savu ķermeni”. „Nu kā, vai parunājies? Ko šis saka?” jautā Peniķu Jānis. „Neko nesaka. Klusē,” atbild Agrita. „Laikam mēms no brīnuma par tevi,” secina Arnolds.

Vienīgā vieta, kur piesieties, - pie Krūmiņmātes aušanā

Ziniet, teikšu godīgi – šitā noorganizētu nometni es vēl savā mūžā nebiju redzējis! Labi, ka te nav Siliņa – viņš, nabags, aiz garlaicības droši vien nobeigtos. Ja arī nākamās nometnes tiks organizētas tādā perfekcionisma garā, kad cilvēkam nav kur aizrādīt, kur piesieties un par ko pasmieties, tad es no šitās kustības stājos laukā. Vienīgā vieta, kur var piesieties, ir pie Krūmiņmātes aušanā bez stellēm – viņa tevi piesies aiz striķa, ka nemetas – siesi bantītes i rītu, i vakaru. Lai gan pēdējā laikā arī viņa mazliet aizmāršīga palikusī. Neticat? Nu, mīļie, es jums silti ieteiktu savas lietas viņai neuzticēt. Redz kā, nometne karti bija tā paslēpusī, ka tikai trešajā dienā atrada un pie skolas izlika.

Nīkšanā sastrīdējās Latgale ar Kurzemi, precīzāk – Ventiņš ar Vivitu – par to, kura Ancei vadīs kāzas, kad viņai tādas būs. Zāļu sieva piesolīja Ancei līgavainim viņas vietā dot izpirkt visādas pogas, ecēšas un citus brīnumus no viņas muzeja, bet Vivita uzstāja, ka viņas mičotie pāri dzīvojojt „bez breivdinu” (bez brīvdienām). Ance abām iedeva kurvīti – ne viņa arklu par vīru grib, ne visu mūžu strādāt bez atpūtas.

Aizgāju vakar uz Brīvo mikrofonu. Nu mīļīši, šitā divas stundas savu mūžu nebiju pavadījis! Tā arī nesapratu, kas tas īsti bija. Vienu brīdi vilka uz latgaliešu kāzām,

Naukšēnpap, nāc ārā!

Nu redz - Naukšēnpapus pazīst Kleopātru pat tumsā, pirms vēl biju iepazīstinājusi jūs ar savām radu robežām. Tas tik liecina, ka es bij teikuš' patiesīb' (paskat – gribas runāt kā Ventiš Ligai).

Bet nu par to vērsanos zvaigžņotajās debesīs gan nav taisnība Naukšēnpapam. Es – Kleopatra – ne tikai rītos ceļos ar sauli, lai varu atdoties savam ķermenim grupā ar Baibiņu, bet raugos uz sauli arī naktī caur zvaigznēm. Tas man iedzimts no Ēģiptes, ne no suņiem. Un rakstīt es tāpat māku bez visām acu mirkšķināšanām.

Pirmdienas vakarā Inese Krūmiņa pēc pasaciņu stāstīšanas pieaugušajiem vēlā nakts stundā dodas uz mājām. Te atskan zvans un satraukta Mētras balss klausulē sauc: „Mamm, nāc ātri uz dančiem. Meiteņu trūkst. Te ir tik daudz smuku puīšu.” Inese rāmi skaidro, ka, pirmkārt, tētis (Krūmiņpaps) nav pārbraucis no Rīgas, otrkārt, viņa jau neejot uz dančiem tāpēc, ka tur smūki puīši esot. „Ir jau arī nesmūki,” Mētra neatlaizas.

tad ātri pārmetās uz Eirovīziju angļu mēlē, tad nāca vecie labie krievu gabali, no pagājšgada atkārtoja tautasdziesmas dīvainā melodijā, tad nāca šlāgerballīte Kombuļu izpildījumā, brīžam šķita, ka esmu bērnodārza izlaidumā, bet visvairāk gan smaržoja pēc vietējo karaokes vakara. Iznācu tāds drusku apdullis un ar pamatīgu kultūršoku. Manas latvieša smadzenes šito vēl gadu nespēs sagremot. Labāk iešu uz nīkšanu, tur vismaz kārtīgas vecās latviešu dziesmas uzdzied. Un arī ausis nesit ciet. Skaņu operators laikam domāja, ka esam pakurli. Ja nebijām, tad pēc vakardienas esam.

Gāju šorīt gar kopmītnēm, no vienas istabiņas nu makten sulīgs dialogs atskanēja.

Tēvs: „Nu, sieviņ, es tad šodien iešu un Tev gredzenā Saules zīmi iekalšu.”

Māte: „Nē, Tu man labāk tajā gredzenā Laimas zīmi iesīt.”

Tēvs: „A Tev Saules zīme nepatīk?”

„Tēti, nu sit taču mammai tur, kur viņa grib!” – no gultas atskan samieļojusies dēla balss.

Tālāk vairs neklausījos, bail palika. Kleopātru ar vairs nesatiku. Laikam pēc vakardienas avīzes savus rakstiņus taisa kādā privātākā telpā.

Naukšēnu papus

Par nīkšanu – tur es piekrišu – publika paplašinās gan ar nerātno dainu palīdzību, gan ar Jāņa ģitāru. Akordeons vakar izpalika, jo Vivitai zolītes sišana likās svarīgāka. Palīdzī tu nu cilvēkam! Tā viššiviss labais aizmirstas.

Dikti jau tas Naukšēnu papus informēts – redz, viņam pat nav pašam jābūt klāt. Nez ko tas man atgādina? Ko ta slēpjas?- lai nāk laukā aprunāties aci pret aci, tad redzēs, kurš mirkšķinās, kurš ne. Vairs nav laika tērgāt, jāskrien tagad ķermenī iedabūt līdzsvaru, lai var izturēt līdz galam.

Kleopatra